

Απόφαση 58 /2014

Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 400/53/12-2-2010

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Ελένη Ρόκκου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αντωνία Κορφιάτη, Πρωτοδίκη, Μαρία Κορυφίδου, Πρωτοδίκη-Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα, Ευμορφία Δέλλιου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 6 Νοεμβρίου 2013, για να δικάσει την υπ' αριθμό έκθεσης κατάθεσης 400/53/12-2-2010 αγωγή μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (Σαπφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ- ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (Πατησίων 130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3. Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου του Δικηγορικού Συλλόγου Χαλκιδικής, Γεωργίου Λαγάνη ο οποίος κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: , κατοίκου

που δεν παραστάθηκε.

Κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο της υπόθεσης, αρχική δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 12-1-2011, μετ' αναβολή, η 5-10-2011, μετ' αναβολή, η 7-11-2012 και, μετά από νέα αναβολή, η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και, κατά την εκφώνησή της από τη σειρά του οικείου πινακίου, ο πληρεξούσιος Δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις έγγραφες προτάσεις του και στα πρακτικά της δίκης.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθμό Β/9310/24-2-2010 έκθεση επίδοσης του

Δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Χαλκιδικής, που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγοντες, αποδεικνύεται ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη ορισμού δικασίου και κλήση για συζήτηση για την αρχικά προσδιορισθείσα δικάσιμο της 12-1-2011, οπότε και η συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 5-10-2011 εν συνεχεία για τη δικάσιμο της 7-11-2012 και, τέλος, για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε διαδοχικά στο πινάκιο, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο (122 παρ. 1, 123, 126 παρ. 1α, 128 παρ. 4 και 229 του Κ.Πολ.Δ.). Ο τελευταίος, όμως, δεν παραστάθηκε κατά τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου. Συνεπώς, πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. β' του Κ.Πολ.Δ.), δεδομένου ότι, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 226 παρ. 4 εδ. γ' και δ' του Κ.Πολ.Δ., η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο, επέχει θέση νόμιμης κλήτευσης αυτού.

Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του νόμου 2121/1993 για την «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, δηλαδή τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση ή στην αναπαραγωγή και γενικά τη διάδοση των έργων. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τα άρθρα 46 παρ 1, 47 παρ 1 και 48 παρ 1 του νόμου 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα, οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας, κ.α. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία για να μην γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους.

Καθένα από τα συγγενικά δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το νόμο

φ. 20 | 58 | 2014

2121/1993 έχει διαφορετικό περιεχόμενο και παρέχει στον δικαιούχο τις εξουσίες που απαριθμούνται αποκλειστικά και όχι ενδεικτικά στα άρθρα 46 επ. του ως άνω νόμου (βλ. ΠολΠρωτΑθ 3318/1998, ΔΕΕ 1999.403, Μ. Μαρίνο «Η προσβολή του δικαιώματος ΕλλΔνη 35.1441 επ. ιδίως 1445). Ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 49 του ίδιου νόμου προβλέπεται, μεταξύ άλλων, ότι όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για παρουσίαση στο κοινό, ως τέτοιας θεωρούμενης, σύμφωνα με το άρθρο 3 παρ 2 του ίδιου νόμου, κάθε χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίασης του έργου, η οποία κάνει προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από τον στενό οικογενειακό κύκλο και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων, οι οποίοι υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι ανεκχώρητο και υποχρεωτικά από το νόμο ανατίθεται για είσπραξη και διαχείριση σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του νόμου 2121/1993. Κατά το ίδιο άρθρο (49 του νόμου 2121/1993) η αμοιβή αυτή είναι ενιαία και κατανέμεται εξ' ημισείας, μεταξύ αφενός των μουσικών και τραγουδιστών (50%) και αφετέρου των παραγωγών (50%). Οι ως άνω οργανισμοί οφείλουν να εξασφαλίζουν στους δικαιούχους το ποσοστιαίο καθορισμό της αμοιβής τους (βλ. άρθρο 55 παρ 1 β, το οποίο βάσει του άρθρου 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζεται στους δικαιούχους των συγγενικών δικαιωμάτων) κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 32, με το οποίο ως βάση για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής λαμβάνονται, είτε «τα ακαθάριστα έσοδα ή έξοδα

Θεωρηθηκε
Η Εισαγγελία
(Signature)

ή ο συνδυασμός των ακαθαρίστων εσόδων και εξόδων, που που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου», είτε κατ' εξαίρεση υπολογίζεται σε ορισμένο ποσό. Μάλιστα κατά το άρθρο 56 παρ 1 και 2 του ίδιου νόμου, αν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αξιώνει αμοιβή προφανώς δυσανάλογη προς αυτήν που συνήθως καταβάλλεται σε παρόμοιες περιπτώσεις, οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό, ή το ζητούμενο ποσό αμοιβής, ή το ποσό που θα έχει ορίσει, ύστερα από αίτηση του χρήστη το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατό να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του νόμου 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν.2054/1992 «κύρωση της διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης, που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961» ορίζεται, ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει γραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5, και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ 1 του ίδιου νόμου «κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο δημοσίευσης), ενώ κατά τη δεύτερη

Φ. Ζο | 58 | 2014

παράγραφο του πιο πάνω άρθρου «όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση δημοσιεύθηκε επίσης και σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται, ότι «κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που κατατέθηκε στον Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού των Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει, ότι δεν θα εφαρμόσει, είτε το κριτήριο δημοσίευσης, είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής ή της προσχώρησης ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία όμως αυτήν περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά την παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω, στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται, ότι εφόσον ένα φωνογράφημα, που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς, ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος, χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοτηλεοπτική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο, μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν.2054/1992 προκύπτει, ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον: α) η εκτέλεση, για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) τα φωνογραφήματα για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων, δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων, να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή

Θεωρητικός
Η Εισαγγελέας

παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο και σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται, όπως, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις του Ν.2054/1992 με σαφήνεια συνάγεται, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως πχ. η ΗΠΑ, το φωνογράφημα αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάστηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος, που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ειδικότερα δε από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ. 2 του Ν.2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ιδίου νόμου, στο οποίο ορίζεται ότι «οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ. 2 του Ν.2054/1992, προκύπτει, ότι στην περίπτωση της σύγχρονης διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα με τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν.2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών πνευματικών δικαιωμάτων και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται έτσι η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων υπέρ των μελών των τελευταίων αμοιβών (ΠολΠρωΤΚατερ 153/2008, ΠολΠρωΤΑθ 815/2006, ΠολΠρωΤΚοζ 135/2006, ΠολΠρωΤχαλκιδικής 111/2006 και ΠολΠρωΤδρ 13/2004, αδημοσίευτες στο νομικό τύπο). Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν

δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει, ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, που αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βιούλησης, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνον εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αναμφίβολο, το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε να είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή (ΑΠ 1511/2000 ΕλΔνη 2001.1351, ΕφΑθ 8252/2004 ΕλΔνη 2005.1732). Κατά δε το άρθρο 346 του Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 του Α.Κ.) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης - χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθοριστεί αυτή, κατά τρόπο οριστικό από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του, το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής απόφασης που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης αυτής απόφασης, και όχι από το

προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ ΑΠ 998/2006 ΕΔΠ 2007.147, ΑΠ 387/2002 δημ. ΝΟΜΟΣ, βλ. και ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Στην προκειμένη περίπτωση οι ενάγοντες εκθέτουν με την υπό κρίση αγωγή τους, ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν.2121/1993 και συγκεκριμένα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ιδίου νόμου. Ότι νομιμοποιούνται κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ. 2 και 58 του Ν.2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία των εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ότι και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, οι ενάγοντες, τυγχάνουν μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, καθώς έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το ελβετικό «SWISS PERFORM», το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAM!», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NORMA», το βελγικό «MICROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HUZIP», το αυστριακό

Θεωρηθηκε
Η Εισηγήθηκε

«LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS' ASSOCIATION (EEL)», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LTD» κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Ενώ και όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε πταγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, οι ίδιοι νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν.2054/1992, ταρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν.2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και τον εναγόμενο, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ότι παρά ταύτα ο εναγόμενος, ο οποίος διατηρεί επιχείρηση bar-beach bar (παραθαλάσσιο μπαρ) στο με το διακριτικό τίτλο « » εμβαδού 300 τ.μ. περίπου, μέχρι την κατάθεση της υπό κρίση αγωγής είναι αδιάφορος σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, παρόλο που χρησιμοποιεί σε καθημερινή βάση και επί 4 μήνες το χρόνο (Ιούνιο έως Σεπτέμβριο) το ενδεικτικά αναφερόμενο στο δικόγραφο της αγωγής μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων, για να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία του και ως εκ τούτου στηρίζει τα έσοδά του. Με βάση τα ως άνω ιστορούμενα ζητούν με την υπό κρίση αγωγή τους, α) να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας

αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην ως άνω επιχείρησή του σε καθημερινή βάση, με χρόνο λειτουργίας 4 μηνών περίπου τον χρόνο (Ιούνιο έως Σεπτέμβριο), του οποίου η χρήση είναι απαραίτητη για την λειτουργία της επιχείρησής του, για το έτος 2009, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός του, και για τις τρεις κατηγορίες δικαιούχων, για όλες τις ώρες λειτουργίας της επιχείρησής του (10.00 π.μ. έως 2.00 π.μ.), σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του για το ίδιο έτος, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός του, από το συνολικό χρηματικό ποσό των 2.499,00 ευρώ για το επίδικο έτος, που αναλύεται ειδικότερα σε ποσό 2.100,00 ευρώ αμοιβής, πλέον ποσού 399,00 ευρώ για τον αναλογούντα σε αυτήν Φ.Π.Α. (19%), β) να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (ενάγοντες), το αναφερόμενο στην αγωγή ποσοστό, ήτοι 25% για τους τραγουδιστές, 25% για τους μουσικούς και 50% για τους παραγωγούς, γ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλλει το αιτούμενο ποσό με το νόμιμο τόκο από τη λήξη του έτους 2009 άλλως από την επίδοση της αγωγής, δ) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2009, προκειμένου να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίζει ανά μήνα, να τους προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί, ε) να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η παρούσα απόφαση και, τέλος, στ) να καταδικαστεί ο εναγόμενος στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με αυτό το περιεχόμενο και τα ως άνω αιτήματα η υπό κρίση αγωγή, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο για την εκδίκασή της (άρθρο 18 παρ 1 Κ.Πολ.Δ., όπως ίσχε, ως εκ του χρόνου άσκησης της αγωγής, πριν την αντικατάστασή του από τη διάταξη του άρθρου 4 παρ. 1 του Ν.3994/2011, σε συνδυασμό με το άρθρο 49 παρ 1 εδ. τελ. του νόμου 2121/1993 και 25 παρ 2 του Κ.Πολ.Δ.), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Είναι δε εν μέρει νόμιμη, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ 1, 3, 46, 49, 54 παρ 1, 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176, 450 επ. Κ.Πολ.Δ. και 901 επ. του Α.Κ., εκτός από το αίτημα των εναγόντων περί παράδοσης από τον

Θεωρηθήσει
Η Βιοτεχνική

Δικαστήριο

Δικαστήριο

εναγόμενο καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά τη χρήση αυτού στο μέλλον, συγκεκριμένα δε κάθε μήνα, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορρίπτεται, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών αντίστοιχου καταλόγου, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν.2121/1993, έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου (2121/1993) και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η εις το μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους του εναγομένου στην επιχείρησή του είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση του τελευταίου για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωσή της. Εξάλλου, το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από το τέλος του έτους άλλως από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην οικεία ως άνω νομική σκέψη, το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσίδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στον εναγόμενο, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο τελευταίος θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημίωσης από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή δικαστικής απόφασης, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και, επομένως, μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα είσπραξης της αμοιβής (ΑΠ 80/1999 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο, ΕφΑΘ 8884/2003 ΕλΔνη

45.1102, ΕφΑθ 9411/2000 αδημοσίευτη στο νομικό τύπο). Απορρίπτεο ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξίωσης της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης, που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (ΠολΠρωτΧαλκιδικής 106/2008, ο.π.). Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι καταβλήθηκε το απαιτούμενο για το αντικείμενό της τέλος δικαστικού ενσήμου με τις ανάλογες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. τα υπ' αριθ. 276355, 028071 και 028072 αγωγόσημα με τα επικολλημένα σε αυτά ένσημα υπέρ τρίτων).

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της επιτρέπεται η ομολογία. Κατά συνέπεια, θεωρούνται αποδεδειγμένοι πλήρως οι πραγματικοί ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφο της αγωγής, δεδομένου ότι θεωρούνται ως ομολογημένοι από τον ερημοδικαζόμενο εναγόμενο (άρθρο 271 παρ. 3 σε συνδ. με άρθρο 352 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ.). Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή και ως βάσιμη στην ουσία της κατά το αντίστοιχο αίτημά της και η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες, για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στην παραπάνω επιχείρησή του, για το έτος 2009, πρέπει να καθοριστεί στο χρηματικό ποσό των 2.100 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α. 19% ύψους 399,00 ευρώ και, συνολικά στο ποσό των 2.499,00 ευρώ. Τέλος, λαμβανομένου υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην ως άνω οικεία νομική σκέψη, ο εναγόμενος έχει υποχρέωση κατά το νόμο (άρθρο 56 παρ 4 του νόμου 2121/1993), να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, που εκτελούνται δημόσια, με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, πρέπει να γίνει δεκτό και το περαιτέρω αντίστοιχο αίτημα των εναγόντων, κατά το μέρος που αυτό κρίθηκε νόμιμο, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας, να παραδώσει στους ενάγοντες τους ζητούμενους καταλόγους για το επίδικο χρονικό διάστημα, συγκεκριμένα δε για το έτος 2009. Περαιτέρω πρέπει να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της πιο πάνω

Θεωρηθήκε
Η Εισηγήσεις

καθορισθείσας αμοιβής για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, το 25% στους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των 2.499,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 2.100,00 ευρώ, από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των 399,00 ευρώ, από την επόμενη της είσπραξης του προαναφερθέντος χρηματικού ποσού (των 2.100,00 ευρώ). Επιπλέον, ο εναγόμενος, λόγω της ήττας του, πρέπει να καταδικαστεί στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους (άρθρα 176 παρ 1, 191 παρ 2 και 106 του Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης. Τέλος, πρέπει, λόγω της ερημοδικίας του εναγομένου, να ορισθεί το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης εκ μέρους του ανακοπής ερημοδικίας κατά της απόφασης αυτής (άρθρα 501, 502 παρ. 1, και 505 του Κ.Πολ.Δ.), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας απόφασης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγομένου.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο χρηματικό ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ, που θα πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος σε περίπτωση που θα ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο εναγόμενος, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά του, για το έτος 2009, στο συνολικό χρηματικό ποσό των δύο χιλιάδων τετρακοσίων ενενήντα εννέα (2.499,00) ευρώ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας, που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών (τρίτης ενάγουσας), και κατά το υπόλοιπο 50%, ποσοστό 25% υπέρ του ενάγοντος

φορέα των μουσικών (πρώτου ενάγοντος) και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών (δεύτερου ενάγοντος).

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό χρηματικό ποσό των δύο χιλιάδων τετρακοσίων εννέα (2.499,00) ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το επιμέρους χρηματικό ποσό των δύο χιλιάδων εκατό (2.100,00) ευρώ, από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και για το επιμέρους χρηματικό ποσό των τριακοσίων εννέα (399,00) ευρώ, από την επόμενη της είσπραξης του προαναφερθέντος ποσού (των 2.100,00 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά το έτος 2009.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στον

στις 16 Μαΐου 2014.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ στον στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στις 23 Μαΐου 2014 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους Δικηγόρων, με την παρουσία της Γραμματέως.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

